

der Republiek een redevoering hield over het verdoolde Frankrijk dat hard maar rechtvaardig door een wrekenen God was getuchtigd — heeft een storm in de republikeinsche pers wakker geroepen, dien het den kardinaal-aartsbisschop van Parijs de grootste moeite gekost heeft te bezweren. Er was immers juist toenadering; de president der Republiek nam officieel deel aan een zuiver geestelijke plechtigheid en geloovigen en ongeloovigen werkten saam in deelneming en liefdadigheid. En daar kwam nu de Dominicaansche pater Ollivier de anti-clericale hartstochten door zijn dweepende taal weêr opwekken!

Een paar dagen later werd de republikeinsche regeering door de omstandigheden tot nieuwe inconsequenties gedreven. De treurtijding van den brand in den *bazar de charité* — waar de hertogin van Alençon als de voornaamste en eene van de edelste der slachtoffers het leven liet — had het ondermijnde gestel van den ouden hertog van Aumale zoodanig aangegrepen dat hij twee dagen later op zijn landgoed in Sicilië stierf. De Republiek had den zoon van koning Louis Philippe eerst als generaal op non-activiteit gesteld, toen zijn met eere bekenden naam uit de rangen van het leger geschrapt, dan hem uit zijn vaderland verbannen — om hem drie jaren later, in 1889, den terugkeer toe te staan. Nu werd er een plechtige lijkdienst voor zijn stoffelijk overschot gevierd in het hart van Parijs, in de Madeleine-kerk aan het uiteinde der groote boulevards, en de vertegenwoordiger van het staatshoofd, de ministers, zij het in andere qualiteiten, de officieele wereld in één woord kwamen daar samen met de onverzoenlijkste royalisten in een gemeenschappelijke huldebetuiging. De „koningin van Frankrijk” — de vrouw van den pretendent Philippe van Orleans, wien het verbannings-decreet nog altijd verbiedt den grond zijner vaders te betreden — schreed, met veel vertoon van vorstelikheden ontvangen, de kerk binnen, waar de vijanden van haar Huis waren gekomen om een prins van den bloede te begraven. En het lijk van den hertog lag onder de hooge katafalk; de kist werd gedekt door de driekleur en het ridderkruis van het Legioen van eer, in dienst van het land bij Smala behaald, prijkte daarop. Het koninklijk erfgoed Chantilly was aan de *Académie française* vermaakt en republikeinsche instellingen genoten legaten uit het reusachtige vermogen van den man, wiens vader in 1848 door het Fransche volk uit zijn paleis verjaagd werd.

In dit alles is de consequentie ver te zoeken. Doet het misschien daarom juist weldadig aan?

Het opgekookte Panama-schandaal is onder al die binnen- en buitenlandsche gebeurlijkheden weer afgekoeld. *Faire vite et tout*, — had de minister Barthou gezegd. Maar dat was immers juist onmogelijk. Die zich hebben laten omkoopen, werd zeer juist geantwoord, zullen wel zoo slim geweest zijn geen overtuigende bewijzen te laten bestaan en zoo heeft men niets dan aanwijzingen, hoogstens vermoedens en verdachtmakingen van een veroordeelde als Arton, wiens woord men toch niet tegen dat van parlamentsleden kan laten wegen.

De Kamer gaf verlof tegen eenige harer leden een vervolging in te stellen en men heeft het weerzinwekkend schouwspel kunnen genieten vervolgd en